

РЕШЕНИЕ

№ 4941

гр. София, 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4841** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба подадена от ОДБХ чрез адв. Б. от САК, срещу Решение № 20260218 от 25.11.2020г., постановено по АНД № 18881 по описа за 2019г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 109-ти състав, с което е отменено НП № 491 от 21.09.2018г. на Директора на Областна дирекция по безопасност на храните – С. град, с което за извършено нарушение по чл.12 (отм.) от Закон за храните (ЗХ), на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000(две хиляди) лева на основание чл.42, ал.2 (отм.) от ЗХ. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Оспорва се като необоснован и неправилен извода на съда, че сдружението не е извършило посоченото в НП нарушение. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба по съображения подробно изложени в писмени бележки, депозиранни до съда. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение съгласно

представен списък на разноските.

Ответникът по касационната жалба – [фирма] чрез адв. В. оспорва жалбата. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да остави в сила решението на първостепенния съд. Претендира присъждане на разноски.

Пред касационната инстанция не са събирани нови доказателства.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на касационната жалба. Съдът, след като провери законосъобразността и обосноваването на постановеното решение във връзка с направените от касатора оплаквания и намери за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

На основание чл.218 от АПК, съдът обсъжда единствено посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон следи и служебно. В изпълнение на тези си задължения настоящият съдебен състав намира, че въззивното решение е валидно и допустимо.

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл.220 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН фактически установявания на първоинстанционния съд, при извършена проверка на 08.08.2018г. в СТЕХ на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] – наемател и търговец на храни, е установено, че фирма [фирма] извършва търговия с храни и е получила такива в едно от складовите помещения, без да има издадено удостоверение по чл.12 (отм.) от ЗХ. В хода на проверката е представен договор за логистични услуги, сключен между [фирма] и [фирма] с предмет на договора складово и логистично обслужване на стоките, собственост на жалбоподателя. Нарушението е описано в КП № 0028069/08.08.2018г. С оспореното решение, е отменено наказателното постановление като в мотивите си районният съд приема, въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства, че в хода на производството по издаване на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения относно правилното прилагане на материалния закон във връзка с правилната квалификация на деянието.

Като е достигнал до този извод, въззивният съд правилно е приложил материалния закон, при точно спазване на процесуалните правила като липсва касационно основание за отмяна на процесното решение по смисъла на чл.348, ал.2 във вр. с ал.1, т.1 от НПК.

Основният спор се свежда до разрешаването на въпроса правилно ли е приложена санкционната норма на чл.42, ал.2 (отм.) от ЗХ към установеното нарушение по чл.12 (отм.) от ЗХ. Правилно е приетото от въззивния съд, че тази норма не урежда хипотеза, относима към търговия с храни, в регистриран обект по този закон, но от трето лице, доколкото процесният обект има регистрация по ЗХ, но регистрацията на обекта е издадена на друго лице - [фирма].

Така, както следва от чл. 12, ал. 1 от ЗХ, търговия с храни в страната може да се извършва само в обекти, регистрирани по реда на ЗХ, които: 1/ отговарят на хигиенните и/или на ветеринарно-санитарните изисквания, определени с нормативен акт; 2/ имат разработена технологична документация за групите храни, които ще се произвеждат в обекта или прилагат национални стандарти или стандарти, разработени от браншови организации и одобрени от компетентен орган; 3/ имат въведени: а) добри практики за производство и търговия с храни и система за анализ на

опасностите и критични контролни точки или процедури в съответствие с нейните принципи, когато цялостното внедряване на системата е неприложимо; б) система за управление на безопасността на храните.

Тези изисквания са кумулативни, поради което неизпълнението на кое да е от тях, вкл. липсата на регистрация, прави търговията с храни неправомерна. Според чл.42, ал.2 (отм.) вр.с ал.1 от ЗХ, който произвежда или търгува храни в обект, нерегистриран по този закон, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба от 1500 до 2000 лв., а при повторно извършване на същото нарушение - с глоба от 2000 до 4500 лв. За нарушение по ал. 1, извършено от юридическо лице или едноличен търговец, се налага имуществена санкция в размер от 2000 до 4500 лв., а при повторно нарушение - от 4500 до 6000 лв.

От анализа на тази правна разпоредба е видно, че търговията с храни се извършва само в обекти, регистрирани по реда на закона и нормата е ясна и позволява търговията с хранителни продукти да се осъществява само в обекти, които имат регистрация по реда на Закона за храните.

Регистрацията на обекта е съвкупност от изисквания към обекта и към дейността, които трябва да отговарят на определени нормативни изисквания: така обектът трябва да отговаря на нормативно определени хигиенни изисквания, а дейността в обекта трябва да се осъществява въз основа на добри практики и система за анализ на опасните и критични контролни точки, както и система за управление на безопасността на храните - чл. 12, ал. 1 ЗХ.

Легално определение на понятията "Търговия с храни" и "Търговец на храни" са дадена в §1, т.60 и т.61 от ДР на Закона за храните, според които "Търговия" е процес на внос, износ, съхранение, транспорт, продажба и представяне за продажба на храни, предлагане на храни в места за обществено хранене, както и предоставяне на потребителите на безплатни мостри от храни, а "Търговец на храни" е всяко физическо или юридическо лице, което се занимава с търговия с храни по смисъла на т. 60. Търговията с храни като дейност винаги се осъществява на конкретно физически определено място и това място трябва да бъде регистрирано.

Субектът, който извършва дейността, има своята регистрация по Търговския закон и с оглед на нея има своето седалище и адрес на управление, но един субект може да извършва дейност търговия с храни на множество различни места, в различни обекти и за всеки от тях трябва да е налице гаранция, че нормативните изисквания са спазени. Законодателят е приел, че регистрацията се извършва на обекта, а лицето, което извършва дейността, се вписва в регистъра и удостоверението.

Във връзка с изложеното, съдът формира извод, че задълженото по ЗХ лице, извършващо търговия по смисъла на Параграф 1, т.60 от ДР на ЗХ, не би могло да извърши нарушение по ал.2, ал.3, ал.7, ал.8, ал.9, ал.10 (отм.) и ал.11, на чл.12 от ЗХ, защото законът никъде не предвижда изискване за регистрация на търговците, а на обектите, регистрирани по реда на закона.

Тоест, правилната правна квалификация на установените при проверката факти е тази по чл. 15, ал. 2 във връзка с чл.48 ал.2 от Закона за храните. В случая се касае за нарушение по чл.15, ал.2 от ЗХ, което е относимо към вече съществуваща регистрация в обекта, свързана с вече регистрирано по закона лице, което е задължено да следва определени процедури при промяна на някои от вече вписаните и регистрирани обстоятелства. В съответствие с разпоредбата на чл.16 ал.1 от ЗХ действието на регистрацията и на удостоверението е безсрочно, което означава, че за проверявания

обект към момента на проверката е имало регистрация по чл.12 ал.1 от ЗХ. Хипотезата на вменено нарушение по чл.15, ал.2 от ЗХ е приложима при промяна на обстоятелствата, които вече са регистрирани, и неизпълнението им води след себе си административнонаказателна отговорност, наказуема по чл.48 от ЗХ.

Налице е неправилно приложена санкционна норма. Нарушението е съществено, тъй като се засяга правото на защита на санкционирания субект. Неправилната правна квалификация води до извод за отмяна на НП, като издадено при нарушение на административно- производствените правила. Допуснатото несъответствие между нарушението и приложената санкционна норма е съществено нарушение, опорочаващо административно наказващия акт и представляващо абсолютно основание за неговата отмяна като незаконосъобразен.

Въз основа на изложеното, споделят се изводите на въззивния съд, че административнонаказателната отговорност на [фирма] е ангажирана незаконосъобразно с НП № 491/21.09.2018г. на основание чл.42, ал.2 (отм.) от ЗХ за извършено нарушение на чл.12 (отм.) от ЗХ

С оглед изхода на спора, на касатора ще следва да се присъдят направените от него по съдебното производство пред СРС и АССГ, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в размер по 300 лв. за двете съдебни инстанции, общо 600 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл.222,ал.1 АПК,вр.с чл.63 ЗАНН, Административен съд-София- град, XI – ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20260218/25.11.2020г., по анд № 18881/2019г. на СРС, НО, 109 – ти състав.

ОСЪЖДА Областна дирекция по безопасност на храните – С. – град да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] съдебни разноски в размер на 600 лв. /шестстотин лева/

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: